

РЕШЕНИЕ

№ 248

гр. София, 06.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 2-РИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Иво Дачев

Членове: Мария Георгиева
Асен Воденичаров

при участието на секретаря Мария Г. Паскова
като разгледа докладваното от Мария Георгиева Въззивно гражданско дело
№ 20231000501419 по описа за 2023 година

САС е сезиран с въззивна жалба от ответника в производството пред първата инстанция Д. Д. А.. Обжалва се решение № 1707/04.04.2023г., постановено по гр.д. № 14519/2021 г. по описа на Софийски градски съд. С него е уважен ревандикационен иск, предявен от застрахователя ЗАД „ОЗК - Застраховане“ АД.

Според жалбоподателя неправилно съдът е приел, че давностният срок за лихвата върху обезщетението е петгодишен вместо тригодишен. Жалбоподателят моли в обжалваната част решението да бъде отменено и да се постанови ново решение по същество, с което претенциите в тази част да бъдат отхвърлени.

Въззиваемото дружество ЗАД „ОЗК - Застраховане“ АД оспорва жалбата и моли в обжалваната част решението да бъде потвърдено. Претендира разноси по представен списък по чл.80 ГПК.

В настоящото производство доказателства не са ангажирани.

В отхвърлената част на претенцията за лихва решението не е обжалвано и е влязло в законна сила.

Въззивната жалба е подадена в срок от страна в производството срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт, поради което е процесуално допустима.

При служебна проверка САС установи, че обжалваното решение е валиден и допустим съдебен акт. На преценка подлежи правилността на решението според доводите за неправилност, съдържащи се във въззивната жалба.

Въз основа доводите на страните и събрания в първоинстанционното производство доказателствен материал, САС прави следните изводи:

Претенциите, предявени на основание чл. 274, ал.2 КЗ /отм./, са регресни – ищецът твърди, че е платил на правоимащия обезщетение – главница от 75154.18 лв. и лихви в размер на 6993.51 лв. от 03.12.2021 г., поради което претендира ответникът – деликвент да бъде осъден да му ги възстанови. Ответникът Д. Д. А. е оспорил исковете и е направил възражение за изтекла погасителна давност по отношение на претенцията за лихва.

Страните не спорят, а е установено и от ангажираните доказателства, че на 09.06.2015 г. около 01.30 часа на ул. „Емилиян Станев“ и ул. „Хенрих Ибсен“ в гр. София е осъществено пътно-транспортно произшествие от водача на л.а. „Пежо 206“ с рег. № ***** - Д. Д. А., неспособен водач, при което са нанесени щети на лек автомобил „Мерцедес ЦЛА 45 АМГ“ с рег. № *. Към датата на злополуката по отношение на лекия автомобил „Пежо 206“ е имало валидна застраховка, покриваща риска „Гражданска отговорност на автомобилистите“, сключена с ищцовото дружество.

Страните не спорят и е установено от решение № 1977/24.10.2017 г., постановено по т.д. 726/2017 г. от СГС, ТО, 16 състав, влязло в сила на 28.11.2017 г., при участието на трето лице-помагач на страната на ЗАД „ОЗК — Застраховане“ — Д. Д. А., че ЗАД „ОЗК-Застраховане“ АД е осъдено да заплати на основание чл. 213 ал.1 от КЗ /отм./ на ЗАД „Алианс България“ сумата от 75154, 18 лв. - суброгационно вземане за престоирано на застраховано лице обезщетение по имуществена застраховка за вредите, причинени на лек автомобил „Мерцедес ЦЛА 45 АМГ“ с рег. № *, от настъпило на 09.06.2015 г. в гр. София ПТП, както и сумата от 2196, 38 лв. - обезщетение за забава върху главницата за периода 01.11.2016 г. — 13.02.2017 г. За присъдените суми е издаден изпълнителен лист на 07.12.2017 г., получен от ищеца на 13.12.2017 г. , образувано е изпълнително производство и на 09.01.2018 г. длъжникът по изпълнителното дело /настоящ ищец/ е превел по сметка на ЧСИ сумата от 97803, 58 лв.

В настоящото производство няма спор относно размера на дължимата главница, платена от ищеца.

Спорът е концентриран около това каква давност следва да се приложи по отношение на лихвата върху обезщетението. Според жалбоподателя – ответник тази давност е тригодишна с оглед разпоредбата на чл.111, б.“ в „ ЗЗД, според която вземането за лихва се погасява с изтичането на 3 – годишен давностен срок. Първоинстанционният съд е приел, че в случая давността за лихвата е 5 – годишна.

Решението е законосъобразно.

По отношение на регресния иск на застрахователя на основание чл. 117 ЗЗД приложение намира общата **петгодишна** давност по чл. 110 ЗЗД. В случая плащането е извършено от ищеца на 09.01.2018 г., а исковата молба е заведена в съда на 03.12.2021 г.- или в рамките на 5 – годишния давностен срок. Извън това регресната претенция е единна, включваща главницата и лихвата за забава, изтекла от датата на злополуката до датата на предявяване на прекия иск, която в случая е 2196.38 лв., видно от решението по прекия иск. Тази лихва се включва във вземането за лихва до 13.02.2017г. или общият размер на платеното, на което ищецът има право, е 75 154, 18 лв. и 2196, 38 лв. лихва за забава до 13.02.2017 г. или общо 77 350.56 лв.

На основание горното решение в уважената част на исковете следва да бъде потвърдено.

При определяне на дължимите на ищеца разноси под формата на адвокатско

възнаграждение първоинстанционният съд е съобразил размера на уважената, респ.отхвърлената част на иска за лихва, и е присъдил редуцирано адвокатско възнаграждение в рамките на чл.7, ал.2, т.4 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения – не е налице с оглед обема на защитата прекомерност – решението в частта за разноските следва да бъде потвърдено.

Съобразно изхода от спора пред настоящата инстанция въззиваемото дружество има право на разноски. Представен е списък с разноските по чл.80 ГПК, както и доказателства за платен адвокатски хонорар в размер на 8220 лв. Този размер е оспорен от жалбоподателя като прекомерен и се иска неговото намаляване. Искането е основателно.

В чл. 78, ал. 5 ГПК е предвидено, че само страна може да сезира съда с искане за намаление на възнаграждението за адвокатска услуга, дължимо като разноски. Основанието по чл. 78, ал. 5 ГПК се свежда до преценка за съотношението на цената на адвокатска защита и фактическата и правна сложност на делото. Когато съдът е сезиран с такова искане, той следва да изложи мотиви относно фактическата и правна сложност на спора, т.е. да съобрази доказателствените факти и доказателствата, които ги обективират и дължимото правно разрешение на повдигнатите правни въпроси, което е различно по сложност при всеки отделен случай -например задължителната практика, разрешаваща основните спорни въпроси определя сложност в по-ниска степен. След тази преценка, ако се изведе несъответствие между размера на възнаграждението и усилията на защитата при упражняване на процесуалните права, съдът намалява договорения адвокатски хонорар. В случая във въззивното производство процесуалният представител на въззиваемото дружество е депозирал отговор на въззивната жалба е и взел участие в единственото открито съдебно заседание, проведено на 14.02.2024 г. Предвид осъществената правна защита във въззивното производство, липсата във въззивната жалба по същество на доводи за незаконосъобразност на съдебния акт в частта за главницата, липсата на доказателства пред апелативния съд, липсата на правна и фактическа сложност, настоящият състав намира адвокатското възнаграждение от 8220 лв. за прекомерно завишено, което следва да бъде определено съобразно минималните размери на адвокатските възнаграждения, регламентирани в чл.7, ал.2, т.4 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения - в размер на 4188 лв.

По изложените съображения и препращайки към мотивите на обжалваното решение на основание чл.272 ГПК, Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 1707/04.04.2023г., постановено по гр.д. № 14519/2021г. от Софийски градски съд, 1-19 състав, в осъдителната част и в частта на присъдените разноски.

ОСЪЖДА Д. Д. А., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. София, бул. „Васил Левски“ 1Б, ет.4, ап. 22 — адв. П. /особен представител/ да заплати на ЗАД „ОЗК - ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, ЕИК 121265177, със съдебен адрес: гр. София, ул. „Кадемлия“ № 1 — АД „Г. и партньори“ адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция в размер на 4188 (четири хиляди, сто осемдесет и осем) лв.

Решението подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____